

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L		A P A R E		REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
Pe an, în România	30 lei	De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet		BUOURESCI	
6 luni	16 "			5 — Calea Rahovei — 5	
3 luni	8 "			Lângă Palatul justiției	
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni		Abonamentele se plătesc tot-d'una înainte			

S U M A R

Impuținarea proceselor de d-l Mihail Valerianu;

JURISPRUDENȚA ROMANA:

Curtea de casație, secția I: *Ana A. Bobancu cu M. Stretcu;*

Curtea de apel Craiova, secția II: *Teodor I. Mărunțeanu și alții cu Casa Școalelor;*

Judecătoria Ocol. Simila (Tutova): *G. Gheorghiu contra lui Josef Linde, cu o Adnotație de d-l S. Scriban;*

Informații, Necrolog, Bibliografii.

IMPUȚINAREA PROCESELOR

Nu întâlnești astăzi avocat în țară,—cu mici excepții—care să nu se plângă de lipsa de procese. Chiar și magistrații au început să simtă împuținarea proceselor civile și comerciale căci, pe când înainte, în fiecare lună se introduceau sute de procese noi, de o bucată de vreme deabea să mai formează câte-va dosare noi pe lună, și aceste pentru afaceri de minimă importanță.

Bugetul statului în special suferă de câtă va vreme din cauza împuținării proceselor căci, nefiind procese, nu se cumpără timbre și nu se mai plătesc taxe pentru citații și executări.

De regulă, împuținarea proceselor denotă că populațiunea țării își îndeplinește cu sfințenie obligațiunile ce le contractează unii față de alții, că starea morală este mai ridicată, că legile au ajuns la oare-care perfecțiune, așa că cel ce se obligă nu își calcă cu ușurință angajamentul știind că legea îl va pedepsi.

Impuținarea proceselor mai poate însă rezulta și din cauza unei crize permanente, și a lipsei totale de transacțiuni, sau în fine din cauza unei justiții care, dacă chiar face dreptate, însă nu o face pe deplin ci cu zgârcenie.

Care să fie acum cauza împuținării proceselor la noi? Oare progresul atât de mare pe care l'a făcut țara în ultimii ani, și perfecționarea legilor? Oare criza permanentă, sau greutatea cu care obții dreptatea în țară?

Nu cred că s'ar putea susține că am făcut deja atâta progres că debitorii din România nu mai trebuesc siliți ași executa obligațiunile pe cale de judecată, credem din contră că sub acest raport țara noastră a făcut un mare pas înapoi; căci cu toate comptabilitățile și actele autentice din vremea de astăzi, debitorii de rea credință se înmulțesc în mod spăimântător, și nu odată suntem siliți a constata cu părere de rău că nu mai există astăzi în România, cinstea în afaceri, cum exista acum 50—60 ani, când cele mai mari transacțiuni se făceau pe cuvânt, și când cinstea boerului său a neguțitorului român servea de pildă celor din străinătate.

Dacă lăsăm dar la o parte prima cauză, rămâne să examinăm cele-l'alte două enunțate mai sus.

Foarte mulți susțin, și poate cu oareși-care dreptate, că împuținarea proceselor a fost provocată de criza care bântue de câți-va ani țara, și din cauza lipsei de transacțiuni.

În adevăr, criza a putut influența întru cât-va asupra mersului proceselor, dar nu se poate admite că numai din cauza acestei crize, procesele s'au împuținat într'o proporție atât de mare. Criza de la 1899 a avut neapărat o influență asupra mersului afacerilor, dar acea criză a fost trecătoare, a fost de prea scurtă durată, pentru ca să fi putut paraliza până într'atâta activitatea populațiunei.

De alt-fel stagnațiunea din 1899 n'a fost o adevărată criză financiară și comercială ci numai o jenă momentană și trecătoare, care a putut dărâma pe cei de mult putrezii dar care n'a atins aproape de loc marea masă a comerțului și agriculturii noastre.

Deci credem că nici în acea pretrinsă criză nu residă împuținarea proceselor.

* * *

După noi, împuținarea proceselor este simptomul cel mai sigur că organizația noastră judecătorească este defectuoasă.

Nestabilitatea legilor, continua schimbare a jurisprudenței, și greutatea cu care obții dreptatea

sunt după noi singurele cauze a împuținării proceselor.

Când ești vecinic expus la schimbarea legilor, când nu mai ești sigur de o interpretare uniformă a legilor, când pentru obținerea dreptății îți trebuiesc ani, atunci eviți de a mai face afaceri, nu mai faci credite, fugi de întreprinderi și renunți în ori-ce caz la procese lungi și costisitoare, cari în cazul cel mai bun nu îți produc de cât perdere de timp și perderea sigură a unei părți însemnate din banii ce ai avansat pe cheltuelile de judecată.

Să mă explic: Cine nu știe cât de variabile sunt jurisprudențele instanțelor noastre judecătorești. Fie-care secție de tribunal și curte își are jurisprudența ei, și care contrazice pe cele-l'alte. Chiar la Inalta Curte de casație vedem schimbându-se jurisprudențele la fie-care an, dacă nu și la fie-care lună.

Așa fiind, cum voiți ca un avocat să poată răspunde în mod categoric și fără șovăială clientului său, că pierde sau câștigă procesul, și cum voiți în acest caz ca industriașul, capitalistul, comerciantul sau agricultorul din țară sau din străinătate, să mai păsească cu încredere la contractarea vre-unei afaceri, și mai ales la intentarea unui proces?

Ei fug de procese și preferă ori-ce învoială chiar cu perderea unei părți însemnate din dreptul lor. De unde și vorba poporului: «*Maî bine o învoială strimbă de cât o judecată dreaptă*».

Cine nu știe apoi cât de mult târăgânează procesele la noi, și cât timp se pierde inutil din cauza defectuoșității procedurii noastre civile.

Magistrații noștri ori câtă osteneală și-ar da pentru a grăbi judecarea proceselor, nu pot totuși ajunge la un rezultat satisficător, căci cu organizația actuală magistrații sunt siliți să judece nepregătiți, câte 35 procese pe zi, ceea ce este absolut imposibil.

Cine nu știe apoi, cu câtă greutate se obțin la noi cheltuelilor de judecată!

Și cu toate acestea, în cea mai mare parte a proceselor, cheltuelile de judecată represintă o bună parte din dreptul pe care îl pretinzi.

Ast-fel pentru o pretenție de câte-va mii de lei, trebuie să cheltuești cu timbre citații etc., cel puțin 5—600 lei, trebuie să angajezi avocat, căruia iarăși trebuie să plătești cel puțin 4—500 lei, și când câștigă procesul la tribunal și la Curtea de apel, deabea obții 150 lei cheltueli de judecată, adică nici cât te au costat timbrele.

Instanțele noastre judecătorești admit foarte rar și cu multă greutate, plata de avocat, și chiar când o admit, nu acordă nici odată atâta cât plătește clientul în realitate, ci mult mai puțin și nici măcar

în raport cu munca depusă și cu situațiunea avocatului, cu toate că magistrații noștri știu prea bine că onorariul acordat nu corespunde de multe ori nici cu a zecea parte din ceea ce clientul a plătit avocatului său.

Neacordarea sumelor ce într'adevăr s'au cheltuit cu timbre, deplasări, avocat etc., constituie o nedreptate, este a da dreptate numai în parte, a păgubi cu sume însemnate pe reclamantul său intimatul dintr'un proces, a face ca partea, câștigând chiar procesul, să fie tot-d'auna păgubită cu o parte din dreptul ei.

Defectuoșitatea organizației noastre judecătorești este dar, după noi, cauza principală a împuținării proceselor, și cum împuținarea proceselor din această cauză dovedește că populațiunea noastră a început să piardă încrederea pe care trebuie s'o aibă în justiția țarei, credem că oamenii noștri de stat ar trebui să se gândească serios la o grabnică modificare radicală, a organizației noastre judecătorești.

Mihail G Valerianu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 22 Noembrie 1904

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Ana A. Bobancu cu M. Stretcu

Casație.—Minorii.—Tutelă.—Recurs făcut de tutore în numele și pentru minorii.—Act de paupertate.—Recursul făcut cu act de paupertate de un tutore care are avere.—Minorii fără avere personală.—Recurs admisibil.

Revizuire.—Cazurile în care se poate cere.—Revizuire specială pentru minorii.—Dacă tutorele are dreptul de a cere, în favoarea minorilor, revizuirea pe un motiv de drept comun.—(Art. 290 și 291 din Pr. civilă).

1. Un tutore, chiar având avere, se poate servi cu act de paupertate pentru a face recurs, în numele și pentru minorii, când se constată ca minorii nu au nici o avere personală.

2. Revizuirea se poate cere dacă de la pronunțarea hotărârei s'au descoperit acte doveditoare cari s'au reținut până atunci, sau de către chiar partea în folosul căreia s'a pronunțat judecata, sau prin o forță majoră.

3. Art. 291 Proc. civilă care dă minorilor un drept special de revizuire când n'au fost apărați, nu ridică tutorului dreptul de a cere, în favoarea minorilor, revizuirea pe un motiv de drept comun, ca ori-ce altă persoană.

Decisiunea 502/904.—Casată în urma recursului făcut de Ana A. Bobancu, sentința Trib. Covurlui, s. I cu No. 42/904 (*) dată în proces cu M. Stretcu.

(*) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar*, No. 71 din 28 Oct/904 cu observația Directorului nostru d-l D. Aleandresco.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. P. Pefrescu;

Pe d. avocat Ulvianu, în susținerea incidentului de inadmisibilitate recursului;

Pe d. avocat I. Brătescu, în combateri; și

Pe d. procuror general G. E. Schina în concluziuni fiind minore în cauză;

Deliberând,

Asupra incidentului ridicat de intimat, că recurenta având pensie nu se poate servi de act de paupertate; Având în vedere că recursul de față este introdus de Ana A. Bobancu în calitate de tutoare legală a minorilor săi copii;

Că din deciziunea Curței de apel din Galați s. I cu No. 177/903, produsă de intimat, se constată că pensia este a sus numitei, iar nu a minorilor, în numele cărora s'a făcut recurs;

Că aceștia neavând nici o avere personală se pot servi în recursul de față cu act de paupertate, așa că incidentul este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul.

In fond:

S'a ascultat d-l avocat I. Brătescu în dezvoltarea motivelor de casare;

D-l avocat Ulvianu în combateri;

D-l procuror general G. E. Schina în concluziuni fiind minore în cauză;

Asupra motivului II de casare:

II. Omisiunea esențială. Am format cererea de revizuire și pe un motiv de drept comun, adică că un act ce mi putea servi la contestație mi-a fost reținut de către unul din membrii consiliului de familie și tribunalul nici nu-l discută nici nu se pronunță asupra cererii mele de martori pentru a dovedi acest punct.

Având în vedere sentința supusă recursului prin care s'a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire făcută de recurenta Ana A. Bobancu în contra sentinței tribunalului Covurlui cu No. 380/903;

Considerând că recurenta și-a întemeiat cererea de revizuire pe motivul că, în urmă, după ce s'a dat hotărârea atacată cu revizuire, a descoperit un act care până atunci a fost la un membru din consiliul de familie, Crăciun, cu care act poate dovedi contrariul celor constatate în acea hotărâre;

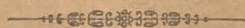
Considerând că după art. 290 din Proc. civilă revizuirea se poate cere dacă de la pronunțarea hotărârei s'a descoperit acte doveditoare, cari s'au reținut până atunci, sau de către chiar partea în folosul căreia s'a pronunțat judecata, sau prin o forță majoră;

Că, în specie, tribunalul de Covurlui asupra acestei cereri de revizuire întemeiată pe dispozițiunile acestui articol, nu se pronunță în hotărârea sa, așa că comite o omisiune esențială;

Considerând că art. 291 Pr. c. care dă minorilor un drept special de revizuire când n'au fost apărați, nu ridică tutorului dreptul de a cere, în favoarea minorilor, revizuirea pe un motiv de drept comun, ca ori-ce altă persoană, cum este motivul pe care tutoarea îl invoacă în această cauză;

Că, prin urmare, motivul de casare fiind întemeiat urmează a fi admis.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta motivul I de casare, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL CRAIOVA, Secțiunea II

Audiența de la 21 Aprilie 1904

Președenția D-lui G. D. BILDIRESCU, Președinte

Teodor I. Mărunțeanu și alți cu Casa Școalelor

Deciziunea civilă No. 53

Opozițiune. — Opozițiune făcută de parte contra unei hotărâri prin care i s'a respins o primă opozițiune. — Neadmisibilitate. — (Art. 158 din Pr. civilă).

Legiuitorul, prin art. 158 din Proc. civilă, nu acordă unei părți de cât dreptul de a face o singură opoziție, prin urmare este neadmisibilă opoziția în contra unei hotărâri prin care s'a respins o primă opoziție, și este neadmisibilă această a doua opoziție, fie că a fost făcută de însăși partea care a făcut prima opoziție, fie că a fost făcută de succesorii săi.

Această neadmisibilitate a secunde opoziții poate fi invocată de partea adversă în ori ce stare a procesului, aceasta constituind un mijloc de apărare iar nici de cum vre-o excepțiune a cărei invocare să fie supusă veri-unei condițiuni, și afară de aceasta, neadmisibilitatea opozițiunii bazată pe dispozițiile art. 158 din Pr. civilă, este o cestiune de ordine publică și se poate invoca ori când în cursul desbaterilor.

De asemenea nulitatea unei a doua opozițiuni se poate invoca chiar înaintea instanței de trimitere, în urma vre unei casări.

S'au ascultat d-nii avocați Ion Fillitis și Missir din partea oponentilor, precum și d-l avocat M. Antonescu, din partea Statului (Casa școalelor).

Curtea deliberând,

Având în vedere finele de neprimire ridicat de către d-l avocat M. Antonescu, reprezentantul intimatei administrațiunii a Casei Școalelor, constând în respingerea ca inadmisibilă a opozițiunii făcută de Teodor I. Mărunțeanu, Nae P. Mărunțeanu, Dumitru I. Mărunțeanu, Alexandrina I. Mărunțeanu, Ioan I. Mărunțeanu și Paulina Alexandru Br. M. Persiceanu, în calitate de succesori ai lui T. Mărunțeanu, contra deciziunii Curței de apel din Focșani secția I cu No. 59/66, trimisă a se judeca de această Curte prin deciziunea Inaltei Curți de casație s. I cu No. 397/96, care casează pe cea cu No. 174/95 a Curții secția I din Galați;

Auzind pe intimat, în dezvoltarea motivelor incidentului propus și pe oponenti în combateri;

Pentru motivele exprimate de d-nii consilierii Atanasie Herescu și I. Urdărianu și consemnate prin încherea cu No. 577 din 26 Februarie anul 1902, la care s'a raliat d-l consilier C. Marinescu și d-l Președinte G. D. Bildirescu în copriinderea următoare:

Considerând că din toate actele și desbaterile rezultă în fapt că: În anul 1857, încetând din viață un lăncu Crăciunescu, fără succesori, acesta și testase averea sa în scop de a se face și întreține o școală în comuna Mizil, că apoi la 9 Iulie 1858, Tache Mărunțeanu autorul oponentilor de azi, pretinzând că de la defunctul I. Crăciunescu are un codicil prin care acesta și lasă o parte din averea sa, chiamă în judecata Tribunalului de Buzău pe Epitropia casei defunctului I. Crăciunescu spre a fi obligată a și lăsa în proprietatea sa acea avere, și Tribunalul Buzău prin sentința sa cu No. 31 din 9 Septembrie 1858, admite acțiunea intentată de Tache Mărunțeanu și obligă pe epitropie a respecta în totul codicilul prezentat de reclamantul Tache Mărunțeanu; contra acestei hotărâri, epitropia casei defunctului Crăciunescu face apel la Curtea apelativă s. II din București care, prin decizia sa cu No. 31 din 29 Mai 1859, respinge apelul și confirmă sentința Trib. Buzău. Apoi în contra acestei deciziuni a Curții de apel s. II din București, epitropia face recurs în casație, care prin deciziunea sa cu No. 65 din 8 Mai 1864, casează deciziunea Curții de apel s. II cu No. 31/59 socotindu-se ca cum nu ar fi fost și trimite afacerea a se judeca din nou de Curtea de apel secț. I din București, care prin deciziunea sa cu No. 200 din 25 Noembrie 1864, în lipsa intimatului Tache Mărunțeanu, admite apelul epitropii casei defunctului Crăciunescu și reformează sentința Trib. Buzău cu No. 51/58, cu dreptul de opoziție pentru intimatul Mărunțeanu;

În urma acestora, Tache Mărunțeanu, la 16 Aprilie 1865, face opoziție contra deciziunii cu No. 200/64, a

Curții de apel s. I din București, care Curte prin decizia sa cu No. 103 din 11 Iunie 1865 îi admite această opoziție și reformează decizia opoșată și respinge apelul făcut de epitropia casei defunctului Crăciunescu, contra sentinței trib. Buzău cu No. 31/58, confirmând-o în totul; apoi epitropia nemulțumindu-se a făcut recurs în casație și această înaltă Curte prin decizia sa cu No. 68 din 18 Martie 1866 casează decizia Curții de apel din București s. I cu No. 103/65, și trimite procesul a se judeca din nou de Curtea de apel din Focșani, care prin deciziunea sa cu No. 59 din 20 August 1866 în lipsa lui Tache Mărunțeanu și după concluziile procuratorului epitropiilor, i-a admis apelul și a reformat sentința Tribunalului Buzău cu No. 51/58, acordând însă dreptul de opoziție, judecatului în lipsă Tache Mărunțeanu;

În urma acestui fapt încetează din viață Tache Mărunțeanu și după o trecere de timp de aproape 15 ani, la 12 Februarie 1891, moștenitorii săi fac opoziție contra deciziunii Curții de apel din Focșani cu No. 59/66, și acum Curtea de apel din Galați prin decizia sa cu 174 din 30 Octombrie 1895, admite această opoziție și reformează deciziunea cu No. 59/66, respinge apelul epitropiilor și confirmă sentința Tribunalului Buzău cu No. 51/58, în contra acestei deciziuni Primăria urbei Mizil face recurs în casație și această înaltă curte prin decizia sa cu No. 397 din 22 Noembrie 1896, casează decizia Curții de apel din Galați s. I cu No. 174/95, dată asupra opoziției făcute de moștenitorii defunctului Tache Mărunțeanu, contra deciziunii acelei Curți cu No. 59/66 și o trimite a se judeca din nou de această Curte;

Considerând că acestea fiind faptele, să vedem acum dacă incidentul ridicat de inadmisibilitatea opoziției ridicat de Stat, este sau nu fondat;

Considerând că spre a putea decide acestea, trebuie să vedem mai întâi dacă deciziunea Curții din Focșani cu No. 59/66, este dată asupra opoziției făcute de Tache Mărunțeanu sau de moștenitorii săi, căci numai ast-fel opoziția făcută de dânsii contra acestei deciziuni ar fi inadmisibilă;

Orî în fapt, după cum mai sus am expus, rezultă că deciziunea Curții de apel s. I din București cu No. 103/65 a fost pronunțată asupra opoziției făcute de Tache Mărunțeanu contra deciziunii acelei Curți cu No. 200/64 și înalta Curte de casație, casând deciziunea cu No. 103/65, dată asupra opoziției lui Mărunțeanu, a trimis aceasta opoziție în judecata Curții de apel din Focșani și ast-fel deciziunea acestei Curți din Focșani cu No. 59/66 dată asupra opoziției lui Tache Mărunțeanu, făcută contra deciziunii Curții de apel din București s. I cu No. 200/64 fiind-că această deciziune a acestei Curți înlocuiește pe aceea a Curții de apel din București cu No. 103/65, care a fost casată, prin urmare dar, opoziția făcută de moștenitorii lui Tache Mărunțeanu, contra deciziiei cu No. 59/66 este o opoziție făcută contra unei hotărâri dată tot asupra unei opoziții făcute de autorul lor;

Considerând că legiuitorul prin art. 158 Pr. civilă, oprește pe de o parte de a face opozițiune contra unei hotărâri, care i-a respins înțaiia opoziție făcută de dânsa, cu alte cuvinte, legiuitorul nu acordă unei părți de cât dreptul de a face o singură opoziție, cea de a doua o declară inadmisibilă, și această dispozițiune a legiuitorului este luată în interesul ordinii sociale. căci el nu a voit ca certurile, neînțelegerile, ura, desbinările și toate cele-l'alte fapte cari dau naștere la procese să se perpetue între părți, și se provoace desordinea socială, ci a voit ca acestea să se curmeze, să se stingă definitiv, că în locul lor să se succedă pacea și prin urmare ordinea socială, și de aceea el, pentru garantarea drepturilor fie cărei părți, a instituit câte două grade de jurisdicțiune pentru fie care afacere și la fie care grad de jurisdicțiune a acordat fie cărei părți, dreptul de o singură opozițiune, căci alt-fel el nu ar

fi putut menține ordinea socială; că prin urmare, dar, măsura luată de legiuitor de a nu se permite unei părți să facă de cât o singură opoziție fiind luată în interesul ordinii sociale, apoi dreptul la a doua opoziție, nu poate fi acordat veri unei părți sub nici o formă și sub nici un mod și nici nu poate deriva nici poate fi dedus din nici un fapt, fiind formal oprit;

Considerând că acestea fiind dispozițiunile legiuitorului, apoi în specie, după cum am demonstrat mai sus, deciziunea Curții din Focșani cu No. 59/66, fiind dată asupra opozițiunii făcute de Tache Mărunțeanu contra deciziunii Curții de apel din București s. I cu No. 200/64, apoi opoziția de azi, făcută de moștenitorii lui Tache Mărunțeanu contra deciziunii Curții din Focșani cu No. 59/66 este inadmisibilă fiind o a doua opoziție a aceiași părți; și cum dânsii succed în drepturile lui Tache Mărunțeanu și acesta ne mai putând avea dreptul să facă o a doua opoziție, apoi nici dânsii numai au acest drept;

Că ast-fel dar, incidentul ridicat de Stat fiind fondat cată a se admite și a se respinge opoziția făcută de moștenitorii lui Tache Mărunțeanu contra deciziunii Curții din Focșani cu No. 59/66 ca fiind inadmisibilă;

Considerând că obiecțiunea ce se aduce de oponenți, că la 20 August 1866, înaintea Curții din Focșani atunci Epitropia, azi Statul, a cerut admiterea apelului ast-fel că a renunțat la decizia Curții din București secția I cu No. 200/64 care'i admisesse apelul, și ast-fel nu mai poate cere inadmisibilitatea opozițiunii, căci atunci ar reveni asupra acestei renunțări tacite și ar prejudicia ilegal pe oponenții de azi, această obiecțiune nu duce la nici un rezultat juridic, căci mai întâi din faptul că a cerut admiterea apelului nu se poate deduce veri-o renunțare, ci din contră tot confirmarea dreptului ce câștigase deja prin acea hotărâre, și al doilea procuratorul epitropiilor nu putea face nici o renunțare, fie verbală fie tacită;

Că pe lângă acestea, faptul că procuratorul epitropiilor a cerut admiterea apelului, nu demonstra alt-ceva de cât o neobservare din parte'i, de a cere pur și simplu respingerea opozițiunii ca nesuștinută, ori din această neobservare nu se poate deduce o renunțare la un drept câștigat, și că aceasta este adevărat, nu avem de cât să presupunem că această hotărâre s'ar fi casat, și dacă această neobservare ar constitui o renunțare, atunci partea, la instanța de trimitere nu ar mai putea cere respingerea opozițiunii ca nesuștinută, de și nu s'ar prezenta oponenții, însă aceasta este neadmisibil căci cum și de cine ar putea fi oprită partea de a nu cere acest lucru;

Că prin urmare dar, această neobservare ne fiind o renunțare, obiecțiunea nu este fondată;

Considerând că de asemenea oponenții mai obiectează că odată ce Primăria Urbei Mizil azi Statul, la 1895, înaintea Curții din Galați judecându-se cu dânsii și neinvocând inadmisibilitatea opozițiunii, azi nu c pot invoca înaintea instanței de trimitere, această obiecțiune este iarăși nefondată, de oare-ce mai întâi deciziunea Curții din Galați dată asupra opozițiunii oponenților de azi, fiind casată, este considerată ca cum nu ar fi fost, și atunci i rămâne părți dreptul de a invoca înaintea instanței de trimitere ori-ce mijloc de apărare, care nu a fost invocat sau din acelea invocate și respinse, cari însă nu au trecut în autoritatea lucrului judecat, prin recursul făcut; și cum în specie din deciziunea înaltei Curți de casație cu No. 397/96, rezultă că acest mijloc nu a fost invocat și nici înaintea Curții de apel din Galați, deci azi Statul poate și este în drept a invoca pentru prima oară neadmisibilitatea opozițiunii, aceasta nefiind alt-ceva de cât un mijloc de apărare iar nici de cum veri o excepțiune, a cărei invocare să fie supusă veri unei condițiuni; și al doilea, neadmisibilitatea opozițiunii bazată pe dispozițiunile art. 158 Pr. civilă, este o chestiune de ordine publică și se poate invoca ori când în cursul desbaterilor; ori în

specie, Statul înaintea acestei instanțe de trimețere este în drept a invoca această neadmisibilitate, fiind că azi tocmai această opozițiune este dedusă în judecata acestei Curți ;

Considerând că oponentii mai alegă că nu este nici un text de lege, care să oprească pe o parte a face opoziție și înaintea instanței de trimețere, unde prin urmare nu este aplicabilă maxima «*opposition sur position ne vaut*» această alegațiune nu are valoare juridică, de oare ce art. 158 Pr. civilă, nu face nici o distincțiune între instanțe de trimețere și cele alte instanțe, și nici nu se poate face veri o distincțiune, căci instanțele de trimețere nu sunt de cât, tot instanța primă de unde s'a luat afacerea, și prin urmare este aceeași instanță, și fiind ast-fel art. 158 le este aplicabil ;

Considerând că dacă am admite de adevărată teoria oponentilor, apoi atunci am ajunge la niște rezultate juridice imposibile, căci s'ar crea pentru părți alte căi de retractare ale hotărârilor, de cât acelea prevăzute de legiuitor, și iată cum :

Legiuitorul prin art. 158 Pr. civ. numai permite a se face de aceiași parte o a doua opoziție contra hotărârii dată asupra primei sale opoziții, prin urmare această cale de retractare fiind formal interzisă, ea nu există, ori după teoria oponentilor această cale se crează pentru parte, fiind dedusă dintr'o renunțare și prin urmare se poate opoza de aceiași parte o hotărâre dată asupra opoziției sale. Această creare fiind pe căi de retractare, este imposibilă de admis în rațiunea juridică și este funestă interesului ordinii sociale, căci prin faptele părților se pot crea asemenea căi, și creindu-se atunci ele nu mai au nici o limită, și ast-fel avem desordinea socială în locul ordinii a cărei menținere este singurul scop al legiuitorului ;

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, admite incidentul ridicat de Stat, Casa școalelor, de inadmisibilitatea opozițiunii și respinge ca inadmisibilă opozițiunea făcută de Teodor I. Mărunțeanu, etc.

(ss) G. D. Bildirescu, G. Marinescu, Ath. Herescu.
p. Greffier, (s) G. Dobriceanu

O p i n i e

Sub-semnații ne menținem opinia exprimată prin încheierea Curței cu No. 577 din 26 Februarie 1902 în următoarea cuprindere :

Considerând că intimatul și fondează cererea sa pe motivul că Inalta Curte de casație, secția I, prin decizia sa cu No. 68/66, casând decizia Curții de apel din București, secția I, cu No. 103/65, prin care se admisesse opoziția lui R. Mărunțeanu, contra deciziei aceiași Curți cu No. 200/64 și se confirmase sentința Tribunalului Buzău cu No. 51/58, Curtea de apel din Focșani prin decizia sa cu No. 59/66, ca Curte de trimețere nu a judecat, și nici nu putea să facă alt-fel, de cât opoziția îndreptată de Mărunțeanu contra deciziei Curții de apel s. I din București cu No. 200/64 și nici Curtea din Galați nici azi cea din Craiova, nu mai pot ca Curți de trimețere să mai intre din nou în judecarea opoziției de a doua făcută de moștenitorii lui Mărunțeanu, întru cât opoziție asupra unei hotărâri date în opoziție legea nu acordă ;

Considerând că este adevărat că la 1866, Curtea de apel din Focșani în urma trimerii ce i se făcuse de către Inalta Curte de casație, avea să judece opoziția lui T. Mărunțeanu, contra deciziunii Curții de apel din București cu No. 200/64 care admisesse apelul Epitropiei Casei Crăciunescu din Mizil și reformase sentința Trib. Buzău cu No. 51/58, câștigătoare pentru Mărunțeanu, întru cât casarea se referea la decizia cu No. 103/65, care da câștig de cauză lui Mărunțeanu, și prin urmare lasă în picioare pe cea cu No. 200/64, dată în favoarea Statului ; în urma apelului său contra sentinței Trib. Buzău cu No. 51/58, ce e mai mult se con-

stată în fapt că la 20 August 1866 când s'a dat decizia sus zisă de către Curtea din Focșani, T. Mărunțeanu lipsea din instanță și Epitropia casei Crăciunescu nu avea de cât se ceară respingerea opozițiunii ca ne susținută, întru cât avea pentru sine lucru judecat rezultând din decizia cu No. 200/64, care respinge cererea introdusă de Mărunțeanu pentru reclamarea unui legat. În loc de a face ast-fel, numita epitropie prin avocatul său Maniu, intră în fondul cesțiunii, discută în drept și în fapt temeinicia drepturilor lui Mărunțeanu făcându-se să se asculte și martorii în acest scop, conchizând la urmă în chip formal la respingerea cererii lui Mărunțeanu admisă prin sentința trib. Buzău cu No. 51/58 și reformarea numitei hotărâri, lucru care i se admite de Curte prin decizia cu No. 59/66; apoi la 1891, făcându-se opoziție de moștenitorii lui Mărunțeanu, Ministerul de Instrucțiuni, represintat azi prin casa Școalelor, a primit desbaterea în fond cu oponentii și în această calitate cest' din urmă au câștig de cauză prin decizia Curței de Galați cu No. 174/95 casată de Inalta Curte prin decizia cu No. 397/6 trimitând a se judeca astă-zî din nou opoziția moștenitorilor lui Mărunțeanu de această Curte ;

Că așa fiind, odată ce epitropia casei Crăciunescu în 1866 a primit a se judeca de Curtea din Focșani, apelul ce însă și făcuse în contra sentinței tribunalului Buzău cu No. 51/58, tacit însă în mod cert, a renunțat la beneficiul rezultat pentru ea din decizia cu No. 200/64 a Curței de apel s. I din București, și această renunțare se dovedește și mai mult, căci reprezentanții de azi ai epitropiei au primit desbaterea opozițiunii moștenitorilor lui Mărunțeanu, atât la Curtea din Galați cât și înaintea Curții de casație, cu ocazia pronunțării deciziunii cu No. 397/96. Că de și lucrul judecat constituie o cesțiune de ordine publică, și autoritatea sa interesează ordinea socială, nu e mai puțin adevărat, că părțile îndreptățite a se folosi de dânsul pot renunța la consecințele sale pecuniare și Epitropia casei Crăciunescu nu a făcut de cât să uzeze de acest drept înaintea Curții de Focșani, când pentru motive care poate repugna consecinței sale, nu a voit să ceară respingerea opozițiunii ca nesusținută, ci a voit să desbată cesțiunea în fond și să și valideze drepturile sale mai în urmă contradictoriu cu adversarul său și în fine pentru că această Curte nu poate controla pe judecătorii Curții de Focșani, dacă bine sau rău au procedat intrând în judecarea fondului și prin urmare a reforma decizia lor cu No. 59/66, întru cât singura cale de retractare lăsată de lege contra acestei hotărâri era recursul înaintea Inaltei Curți de casație singură competentă în specie a se pronunța, dec' Curtea din Focșani s'a conformat lezei, dând decizia sus zisă, și a o reforma în sensul vederilor sale, în urma recursului intimatelor părți ;

Considerând că nu se poate zice în specie că admitându-se acest lucru, s'ar consfinți existența unor renunțări presumate, la drepturi, când ele ar trebui să fie exprese ; căci alta este a deduce renunțarea virtuală prin acte de natură a o face atât de forte ca și pe cea expresă și cu totul alt ceva este a o presuma de indicațiuni trase din părerea judecătorului basată pe circumstanțe fragile, și în ori ce cas care dă loc la dubii ;

Considerând că această Curte, fiind sesisată prin decizia Inaltei Curți de casație cu No. 397/96 a judeca opoziția moștenitorilor lui Mărunțeanu, cată să procedă la dânsa întru cât dacă instanța supremă găsea că această opoziție era neadmisibilă pentru motivul invocat de intimati, casa decizia Curței de Galați cu No. 174/95 fără trimitere, întru cât decizia opoșată ar fi câștigat autoritatea lucrului judecat ;

Pentru aceste motive suntem de părere a se respinge finele de neprimire și a se procede la cercetarea procesului în fond.

(ss) C. Georgescu, C. A. Mitescu.

JUDECATORIA OCOLULUI SIMILA

Audiența de la 14 Decembrie 1904

C. Gheorghiu cu Iosef Linde

Carte de judecată No. 2575

Inslă.—Telefon.—Dacă se poate comite o ofensă prin telefon.—Cuvântul ca mijloc de exprimare al ofensei.—Care este locul unde s'a comis ofensa prin telefon, acela de unde au fost adresate cuvintele, sau unde au fost auzite, și deci care este instanța competentă — (Art. 22 Pr. pen. ; art. 294, 299, 303 Cod. pen.).

Ultragiū.—Elementele lui.— (Art. 182 C. p.)—Dacă notariū, actualiū secretariū comunaliū, sūnt funcționariū publici. — (Art. 104 și urm. legea pentru organizarea comunelor rurale ; art. 1 al legii «Cumulului funcționariūlor publici» din 1 Iulie 1890.—Competență.

1. Telefonul fiind mijlocul inventat de știința modernă pentru a transmite graiul de la individ la individ la distanțe mari, parvenind cuvântul de la organul vocal al unuia la urechia altuia, ori-ce expresiune ocărătoare, transmisă pe această cale, constituie o ofensă prin graiū viū ca și atunci când s'ar produce prin strigăte între două persoane ce să găsească față în față.

2. Ofensa nu poate fi desăvârșită de cât atunci când a ajuns la cunoștința aceluia căruia i se adresează,—căci numai din acel moment el e în măsură să aprecieze caracterul cuvintelor ce i-au fost adresate ; prin urmare, o ofensă, prin ori-ce cale ar fi transmisă, nu e desăvârșită de cât acolo unde și când cuvintele injurioase au ajuns la urechia celui căruia i-au fost adresate, și deci, în acel loc se comite infracțiunea, unde au fost auzite.

3. Secretarul comunal fiind un funcționar retribuit de comună, numit de consiliul comunal și confirmat de puterea executivă, prin urmare funcțiunea sa intrinsece caracterul unui funcționar public, ast-fel că cuvintele injurioase ce i se adresează relativ la funcțiunea sa, și cu ocazia funcțiunii, constituiesc delictul de ultragiū, de competența tribunalului de al judeca în primă instanță.

Judecata,

Având în vedere acțiunea introdusă de C. Gheorghiu, secretarul comunei Sălceai, cu cererea înregistrată la No 19943/904 în contra d-lui Iosef Linde din Bârlad, pentru că în ziua de 2 Decembrie pe la orele zece dimineața, fiind chemat la telefon în calitate sa de secretar comunal însărcinat cu serviciul telefonic și cu ocazia exercitării acestei funcțiuni, a fost insultat, făcându-l «mojic, că nu știe cum să răspundă și cum să se poarte» ;

Văzând că un prim lucru care trebuie stabilit este dacă o ofensă produsă prin viū grai, pentru ca să aibă caracterul unei ofense, trebuie să fie adresată față în față, de la individ la individ, sau și pe altă cale de transmitere ;

Văzând că prin art. 294, 299 și 352 C. pen. se pune principiul că ofensele se pot săvârși și pe altă cale de cât cea a graiului de la individ la individ, prin scrieri, gravuri etc. e destul ca mijlocul ales să facă să ajungă la cunoștința celui ofensat expresiunile insultătoare și ele să fie de natură injurioasă ;

Văzând că în ce privește expresiunile ocărătoare ca manifestare a vocei, doctrina definesce ca ofensă de această natură, ori-ce emiteră a vocei care lovesce urechea, «la parole envisagée comme moyen de réaliser l'outrage, doit s'entendre de toute émission de la voix frappant l'oreille» (Garraud, vol. IV, pag. 243) ; că în speță ofensa fiind comisă prin telefon și telefonul fiind mijlocul inventat de știința modernă de a transmite graiul de la individ la individ la distanțe mari, parvenind cuvântul de la organul vocal al unuia la urechea altuia, necontestat că ori-ce expresiune ocărătoare transmisă pe această cale, constituiesce o ofensă prin graiū viū, ca și atunci când s'ar produce prin strigăte între doi indivizi ce se găsească față în față ;

Văzând că o altă chestiune ce trebuie rezolvată, este aceea de a se ști, atunci când se produce o ofensă prin telefon, care este locul unde s'a comis ofensa, căci din punctul de vedere al jurisdicțiunii potrivit art. 22 Pr. pen. trei vor fi instanțele competente a urmări : aceea a locului comiterii infracțiunii, a reședinței inculpatului, și a locului unde inculpatul se va putea afla. În speță, reședința inculpatului fiind în Bârlad, unde se și găsea în momentul emiterii acelor expresiuni ocărătoare, dacă admitem că ofensa a fost săvârșită în timpul când au fost emise expresiunile și cum au fost emise la Bârlad, judecătoria competentă ar fi aceea a ocolului Bârlad ;

Văzând că o ofensă nu poate fi desăvârșită de cât atunci când a ajuns la cunoștința aceluia căruia se adresează, căci numai din acel moment el e în măsură să aprecieze caracterul cuvintelor ce i-au fost adresate, dacă sunt injurioase sau nu, deci o ofensă prin viū grai pe ori ce cale ar fi transmisă, nu e desăvârșită de cât acolo și anume în momentul, unde și când cuvintele au ajuns la urechea celui ce i-au fost adresate ;

Văzând că Iosef Linde, după cum se arată, era la telefonul din Bârlad, iar reclamantul C. Gheorghiu la Sălceai, iar cuvintele adresate au fost transmise de la oficiul Bârlad și auzite la Sălceai, deci în acest moment și anume la Sălceai s'a comis infracțiunea. Aceasta rezultă din argumentarea de mai sus și din definiția dată de Garraud ofensei prin cuvânt, și comuna Sălceai căzând în cuprinsul acestei judecătoriai, urmează că această judecătoria e competentă să judece ;

Văzând însă că reclamantul arată că expresiunile ocărătoare i-au fost adresate în calitate lui de secretar comunal și cu ocaziunea acestui serviciū și anume ca însărcinat al serviciului telefonic, că deci ofensa ar constitui delictul de ultraj prevăzut și pedepsit de art. 182 C. p. iar nu contravențiunea prevăzută și pedepsită de art. 300 comb. cu art. 396 C. p. ;

Văzând că pentru a se ști dacă infracțiunea comisă de Iosef Linde, constituie delictul de ultraj, trebuie să vedem dacă secretarul comunal e un funcționar public, căci ultragiul nu poate fi făcut de cât unei persoane care are această calitate și cu ocazia exercitării funcțiunii ;

Văzând că sub numele de funcționar public trebuie să înțelegem ori-ce agent căruia îi sūnt conferite prin lege anumite atribuțiuni administrative sau judecătorești și el păstrează această calitate pentru toate atri-

bușuniile ce-î sunt conferite și cu ocazia exercitărei fie-căreia din ele, căci nu se poate comporta în actele funcțiunii de cât cu calitatea cu care a fost învestit ;

Văzând că e constant că secretarului comunal, vechiul notar, atât prin legea pentru reorganizarea com. rurale, cât și prin alte legi speciale, îi sunt conferite diverse atribuțiuni atât administrative cât și judecătorești ;

Văzând de asemenea că potrivit art. 1 al legii «Cumulului în funcțiunile publice» din 1 Iulie 1890 se cuprind în categoria funcțiunilor publice și supuse legii cumulului, atât funcțiunile retribuite de Stat, cât și cele retribuite de județ, comună, sau stabilimente și credite publice puse sub controlul Statului. — E de ajuns ca funcțiunea să fie din acelea, care să aibă nevoie de confirmarea puterii executive ;

Văzând că secretarul comunal e un funcționar retribuit de comună, numit de consiliul comunal și confirmat de puterea executivă, de prefect, potrivit art. 108 al legii pentru reorg. com rur. deci funcțiunea sa întrunește caracterele arătate mai sus unei funcțiuni publice ;

Văzând că acest caracter mai rezultă și din locul unde este așezată seci. II «Secretarul Primăriei» în legea pentru reorganizarea comunelor rurale și anume sub capitolul despre «Funcționarii comunei» unde între alții e trecut și jandarmul (art. 104) care necontestat e un funcționar public ; că de asemenea potrivit art. 107 al aceleași legi toți funcționarii din art. 104 implicit secretarul comunal, sunt supuși la prestarea jurământului înaintea intrării în funcțiune ; iar prin art. 106 li se cere ca condițiuni de admisibilitate tocmai acelea cerute funcționarilor publici ;

Văzând că dacă o jurisprudență constantă admitea că vechii notari erau funcționari publici, cu atât mai mult se poate susține aceasta cu privire la actualii secretari comunal, pentru funcțiunea cărora se ia mai multe garanții de admisibilitate, întinzându-li-se atribuțiunile aproape în toate ramurile de ocupațiuni publice. Rămâne deci stabilit că secretarul comunal e un funcționar public și că i se poate aduce un ultragiu ;

Văzând că reclamantul C. Gheorghiu arată că cuvintele «mojic, nu știi să răspunzi, nu știi să te porți» erau referitoare la calitatea lui de funcționar public, de secretar comunal însărcinat și cu serviciul telefonic, atribuțiune dată prin aliniatul final al art. 108 al legii pentru reorganizarea comunelor rurale, că adică e mojic, și nu știe să răspundă și cum să se poarte cu ocazia exercitărei funcțiunii ce-î incumbă serviciul telefonic ;

Văzând că fiind stabilite elementele faptului pentru care e dat în judecată Iosef Linde și ele constituind delictul de ultragiu, care potrivit art. 71 din legea judecătorilor de pace nu intră în competența judecătorei, urmează a ne declina competența și a dispune înaintarea dosarului tribunalului Tutova ;

Pentru aceste motive, declină competența de a judeca acțiunea intentată de C. Gheorghiu din Sălcești cu cererea înregistrată la No. 19943/994 în contra lui Iosef Linde din Bârlad, pentru cuvinte injurioase ce

i-au fost adresate prin telefon în calitate și cu ocazia exercitărei funcțiunii lui de secretar comunal, însărcinat și cu serviciul telefonic.

Dispune a se înainta dosarul Trib. Tutova, etc.

p. judecător (s) G. Orănescu.

Grefier (s) T. Cărbunescu

Adnotație.—Judecătorul ocolului Simila, prin cartea de judecată sus reprodusă, consacră următoarele soluțiuni : 1) insultele sau ultragiile comise prin telefon, se pedepsec ; 2) în acest caz, infracțiunea se consideră comisă în locul unde se află persoana ofensată ; 3) secretarii comunali sunt funcționari publici. Să examinăm fie-care punct în parte.

I. În sistemul Codului nostru penal, nu se pedepsește de cât insulta *orală* (1) comisă în prezența persoanei insultate, așa că insultele cuprinse în scrisori nu se pedepsec. Această soluțiune rezultă din textul art. 300 C. p., care spune : «or-ce alte injurii *orale*. . . ». De asemenea, dacă persoana insultată nu e față, cuvintele injurioase adresate nu pot constitui o insultă (2).

Ce vom zice însă în caz când insultele au fost adresate prin telefon ? Socot că din momentul ce insultele sunt *orale*, indiferent de modul cum au fost transmise la auzul persoanei insultate, ele intră în cadrul art. 300 C. p. În adevăr, să presupunem că insultele au fost transmise, la o distanță oare-care, prin ajutorul unui instrument numit *porte-voix*, nu prin ajutorul unei sârme sau al unei unde vibratorii electrice, cum ar fi cazul telefonului fără sârmă ; ei bine, necontestat că insulta nu va înceta de a fi orală, căci ceea-ce aude persoana insultată, e vocea insultătorului, sunt cuvintele lui injurioase actuale.

Acum presupunând că la aparat n'a fost chiar persoana insultată, va trebui să decidem că injuriile nu constituie o insultă, ele fiind pronunțate în absența persoanei vizate.

Aceiași soluțiune se aplică și în caz când persoana insultată e un funcționar și ar fi vorba de un ultragiu.

Autorii pe cari i-am consultat, ca și jurisprudența, nu se ocupă de insultele prin telefon, așa că specia venită dinaintea judecătorului ocolului Simila o putem considera ca nouă.

Ce vom zice în caz când insultele au fost reproduse prin ajutorul unui fonograf sau grafon ? Socot că dacă în momentul când s'a pro-

(1) În acest sens am hotărât și noi. Vezi Trib. Neamțu, No. 1264/901. *Curierul Judiciar*, No. 82/901. În același sens, Trib. Tutova, din 5 Noembrie 1903. *Curierul Judiciar* No. 14/904. D-l Alexandresco, care adnotează această sentință, e de aceeași părere. Aceasta e și părerea lui Degré.

(2) Cas., II, No. 17/98. *Dreptul* No. 29/98. Corneliu Bolez în Codicele de ședință al judec. pace, pagina 280.

ferat, insulta n'a fost față persoana insultată, în-sulla nu se pedepsește, căci e necesar ca chiar în momentul comiterii ei să existe acest element constitutiv sus arătat. Specia enunțată e foarte delicată, căci gramofonul, ca și telefonul, nu fac de cât să transmită vocea și s'ar putea spune că, și în acest caz, insulta e tot orală. Părerea aceasta însă nu se poate susține, căci prin faptul imprimării pe placă or pe cilindru, injuriile au încetat de a mai fi orale și pronunțate de chiar autorul lor în prezența persoanei căreia ele se adresează.

Pe lângă această împrejurare, mai e și faptul că insulta ar putea fi repetată fără voea autorului ei, prin punerea în mișcare a gramofonului.

II. Cât timp insultele n'au fost pronunțate în prezența persoanei insultate, nu poate fi vorba de insulte. Locul deci unde trebuie considerată ca comisă insulta, e acolo unde se află persoana insultată, cum foarte bine și motivat decide judele ocolului Simila.

În adevăr, presupunând că cine-va care se află la hotarul unui district, trage cu pușca și lovește pe o persoană ce se găsește în alt district, dar în imediată apropiere. Unde s'a comis crima în acest caz? Ne contestat în județul unde a fost lovită victima.

III. Acest ultim punct este evident, căci necontestat că secretarul comunal e funcționar, fiind supus jurământului, cum prevede art. 107 din L. org. Com. Rurale.

Iată ce am avut de spus despre această frumoasă și excelent motivată carte de judecată ce face onoare judecătorului care a dat-o.

Dorohoi, 12 Februarie 1905.

Ștefan Scriban

INFORMAȚIUNI

Comitetul de avocați pentru «Asistența Judiciară» a Corpului de avocați din București, se întrunește în Biroul din Palatul Justiției pentru a da consultațiuni și a lua în susținere în mod gratuit procesele celor absolut lipsiți de mijloace în fie-care Lună și Vineri la ora 4 p. m.

Cererile și depunerile de acte se primesc în toate zilele de lucru de la 4—5 p. m.

Comitetul se compune din doi membrii desemnați din D-ții avocați stagiați cari se întrunesc Lunea sub Președenția D-lui avocat V. Athanasovici și Vinerea sub acea D-lui avocat N. Miteșcu și în asistența secretarului biroului D-lui avocat G. Tănăsescu-Govora.

—x—

A apărut: *Executarea silită asupra bunurilor imobiliare* (art. 492—593 procedura civilă) și *Legea asupra creditului fonciar*, adnotate cu jurisprudența Inaltei Curți de casație de la 1895—1905 de *George T. Ionescu*, licențiat în drept, ajutor de grefier la Inalta Curte de casație.

Această lucrare, care coprinde vre-o 600 deciziuni ale Inaltei Curți de casație, pronunțate până la zi, se vinde cu 3 Lei exemplarul la autor și la Redacția acestui ziar de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs.

† Necrolog

Distinsul magistrat al Curții de apel din București, C. N. Tătăranu, doctor în drept din Paris, a încetat din viață după o crudă boală de unsprezece-zile, căpătată în exercițiul funcțiunii de magistrat, pe când presida biurul electoral pentru alegerea de deputați al col. III Buzău.

Defunctul Tătăranu s'a născut în București, la 12 Ianuarie 1854, deci împlinise de abia 51 ani.

Tătăranu, caracter blând și nobil, magistrat întregu și așabil, el nu lasă de cât regrete printre toți acei cari au avut ocazia de a'l cunoaște: prietenii, colegii, avocații sau împricinații.

Trimetem îndureratei familii condoleanțele noastre cele mai sincere.

BIBLIOGRAFII

A apărut **Colecțiunea de legi financiare**, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui *G. Bădulescu*, Grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzând 46 coale tipar, este de lei 6 pe hârtie obișnuită și lei 7 pe hârtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la Redacția acestui ziar, București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.

A apărut, în editura «Curierului Judiciar»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° având 684 pagine, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

De vânzare numai la Redacția «Curierul Judiciar» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 7 lei broșat; 8.50 legat în pânză peste tot și 9.50 legat în piele la colofor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-cărui cumpărător se va imprima gratis, cu litere de aur, pe colțarul volumului ce va cumpăra.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită satele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: *I. Riveanu*, pentru provincie, și *I. St. Tudoroiu*, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matcă, prevăzută cu ștampila Curierului Judiciar.